

оставаше нѣколко дни, заминаваше. Последния пѣтъ на трѣгване се отби при нея.

— Да ти обадя нѣщо, Тинко. Искашъ ли да се махнешъ отъ тука? Тазъ работа не е за тебе, ти си добро момиче...

Тя го погледна, помълча, после се засмѣ лошо и мръдна два прѣста до главата си:

— Ти, Каракашъ, съ всичкия ли си? Кжде посемъ-сега, ще вървя азъ?..

— Ти кажи само — искашъ ли?.. Другото — моя работа. Ще се нареди. На есень, мой братовчедъ отваря дюкянъ за трикотажъ въ Русе. Трѣбва му човѣкъ да разбира отъ занаята. Вѣренъ човѣкъ. Ти си добро момиче, познахъ те азъ тебе. Ще те наредимъ въ магазина. Почакай само още малко. Като дойда на есень за панаира, ще те водя отъ тукъ — право въ Русе...

Той я тупна по гърба, ухили се съ ръждивото си небръснато лице, пое чантата и затропа по стѣпалата.

Минаха месеци — единъ — два — петъ. Всѣки новъ бѣше по-дълъгъ отъ миналия. Понѣкога на Тинка ѝ се струва че това го е сънувала — никога тя не е мислила, че я чака нѣщо друго. Животътъ и по-рано, и